

співробітництво між Україною та ЄС, а відтепер – Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, вчинена у частині політичних положень (Преамбула, Стаття 1, Розділи I, II, VII) 21 березня 2014 року в м. Брюссель та у частині торговельно-економічних і галузевих положень (Розділи III, IV, V, VI) 27 червня 2014 року в м. Брюссель, ратифікована Верховною Радою України 16 вересня 2014 року синхронно з депутатами Європейського Парламенту. [1]

Список використаних джерел:

1. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України № 1678-VII від 16 вересня 2014 р. [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1678-18>.

2. Петров Р.А. Право Європейського Союзу, 2010 р. – 371 с.

Забезпечення конституційного права особи на інформацію щодо проведення стосовно неї негласних слідчих (розшукових) дій

Сидорчук Ю.С., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Кулик Т.О.

Реалізація конституційних положень, що проголошують Україну як демократичну, соціальну і правову державу, неможлива без всебічного зміцнення законності й правопорядку, забезпечення прав і свобод громадян. Особливої актуальності це питання набуває в умовах реалізації проведення негласних слідчих (розшукових) дій, оскільки проведення деяких негласних слідчих (розшукових) дій межує з обмеженнями прав і свобод людини і громадянина, які не допускаються ні міжнародним, ні вітчизняним законодавством. [4, С. 92]

Спроба розкрити окремі проблеми забезпечення прав і свобод громадян під час проведення негласних (слідчих) розшукових дій в умовах дії нового КПК України і є метою даної роботи.

Мета доповіді обумовлена наступними завданнями: з'ясувати відповідність і підпорядкованість норм Глави 21 КПК України нормам Конституції України; визначити кримінально-процесуальну правомірність обмеження конституційних прав людини і громадянина; виявити межу між обмеженням прав особи в цілях кримінального провадження і їх порушенням.

З точки зору корисності для кримінального провадження, безперечно, впровадження негласних слідчих (розшукових) дій є абсолютним плюсом, адже вони дають змогу отримати докази, які неможливо отримати іншим шляхом і які можуть відіграти вирішальну роль у суді при вирішенні питання про винуватість чи невинуватість особи, яка притягується до кримінальної відповідальності. Але можливість обмеження прав і законних інтересів у процесі їх здійснення підіймає ряд питань щодо допустимості таких доказів.

Частина 1 статті 253 КПК України закріплює, що особи, конституційні права яких були тимчасово обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також підозрюваний та його захисник мають

бути письмово повідомлені прокурором або за його дорученням слідчим про таке обмеження. Виходячи з даної норми, можна дійти висновку, що законодавець допускає обмеження конституційних прав людини і громадянина, що у свою чергу суперечить нормі статті 22 Конституції України, а саме, що при прийнятті нових законів чи при внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод. У той же час Конституція України в ст. ст. 30, 31, 32 закріплює певні можливості обмеження прав людини і громадянина у виключних випадках, пов'язаних із запобіганням злочину, економічним добробутом та правами людини, національною безпекою, але надає право здійснювати такі обмеження виключно суду. І хоча новим КПК введено поняття слідчого судді, але не наділено його правом приймати рішення про проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Тоді виникає питання, чи не суперечить це нормам Конституції?[5, С. 134]

Також, важливо звернути увагу на норму ч. 2 ст. 253 КПК, яка закріплює процедуру повідомлення осіб, щодо яких проводилися негласні слідчі (розшукові) дії. Не визначено конкретного часу в який особі повинно бути повідомлено, що по відношенню до неї проводилися негласні слідчі розшукові дії. Законодавець залишає на розсуд прокурора конкретний час такого повідомлення з орієнтацією на відсутність загрози для життя та здоров'я осіб, які причетні до проведення негласних слідчих (розшукових) дій, але вказує, що дане повідомлення повинно були реалізовано протягом 12 місяців з дня припинення таких дій, але не пізніше звернення до суду з обвинувальним актом. З даної норми випливає, що фактично особа, щодо якої проводяться негласні слідчі (розшукові) дії, протягом року може навіть не підозрювати про втручання в її особисте життя. Тобто межа між обмеженням прав особи в цілях кримінального провадження і їх порушенням дуже тонка, оскільки втручання в особисте життя зробиь доступною й іншу, не лише необхідну для досудового розслідування, інформацію про особу, яка стосується її особистого життя. З огляду на це, справедливо було б закріпити на законодавчому рівні інститут відшкодування моральної шкоди особі, у випадку, коли щодо неї проводилися негласні слідчі розшукові дії, пов'язані з втручанням в особисте життя, але інформація, отримана в ході проведення таких дій підтвердила невинуватість особи у вчиненні правопорушення, в якому вона підозрювалась.[5, С.135]

З вищевикладеного можна дійти висновку, що законодавцеві необхідно було б детальніше опрацювати норми КПК України, а саме Глави 21 та привести їх у відповідність Конституції України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 // Офіційний сайт Верховної Ради України // Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 // Офіційний сайт Верховної Ради України // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
3. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні від 16.11.2012 // Офіційний сайт Верховної Ради України // Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>
4. К. В. Антонов, Р. К. Антонов Окремі проблеми забезпечення прав і свобод громадян в оперативно-розшуковій діяльності правоохоронних органів в умовах дії

нового КПК // Проблеми правоохоронної діяльності: Вісник АМСУ. Серія: «Право», № 2 (11), 2013, С. 91-97.

5. Чернега І.Л. Недоліки правового регулювання та допустимість доказів, отриманих у результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій // Актуальні проблеми доказування у кримінальному провадженні: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної Інтернет-конференції (27 листопада 2013 р., м. Одеса) / відпов. За випуск Ю.П. Аленін. – Одеса : Юридична література, 2013. – С. 134-137.

До проблеми євроінтеграції України

Новікова К.Л., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук *Власенко С.Б.*

Європейська інтеграція – це процес політичної, юридичної, економічної, а в деяких випадках – соціальної та культурної інтеграції європейських держав, у тому числі і тих, що частково розташовані в Європі. Останнім часом питання європейської інтеграції стало надзвичайно актуальним та болючим для українців. Актуальність даного питання зумовлена, в першу чергу, прагненням українського народу жити у відповідності до європейських стандартів. Беручи до уваги географічне положення, зазначимо, що нашу державу не безпідставно називають «серцем Європи», так як більше, ніж 120 років тому, кам'яний знак про центр Європи було встановлено на Закарпатті (Рахівський р-н с. Ділове). Саме тому проблему європейської інтеграції слід трактувати скоріше як проблему повернення до першоджерел. Останнім часом питання європейської інтеграції України стало предметом досліджень багатьох вчених, серед них Л. Гальперін, І. Єгоров, Я. Жаліло, А. Маренич, Н. Мехеда, В. Онищенко та інші.

Заступник посла Великобританії в Україні М. Дей основну перспективу європейського вибору українців вбачає у сприянні Європейського союзу модернізації країни. Остання полягає у створенні безпечних доріг, покращенні екологічної ситуації, збільшення обсягу іноземних інвестицій та кількості робочих місць, ширші можливості експорту для українських компаній. Наслідком такої модернізації має стати значне підвищення рівня життя українців.

Досить цікавою є думка студентської молоді щодо переваг євроінтеграції України. Результати дослідження, проведеного В. Корнеєвою та Т. Скотниковою, показали, що серед основних позитивних моментів студенти відмічають такі: вільне пересування Європою (80%), підвищення рівня життя (50%), політичну та економічну підтримку (22%) [2].

Н. Махеда та А. Маренич серед основних переваг євроінтеграції у сфері вищої освіти відмічають конкурентоспроможність, умови для підвищення мобільності студентів та викладачів, визнання документів про отриману освітню кваліфікацію [3].

При цьому перешкоди на шляху успішної євроінтеграції України створюють наступні чинники: ослаблення потенціалу економічного зростання; зниження динаміки зовнішньої торгівлі та інвестицій; боргова криза та дискредитація інтеграційного іміджу; недотримання